

ZIJN HART BEHOEDEN

De uitgangen des levens, zegt de Spreukendichter, zijn uit uw hart; daarom moet gij uw hart behoeden boven al wat te bewaren is.

Wij hebben een stroom van dingen, stoffelijke en onstoffelijke, te bewaren. Nu vooral. — Daar zijn de hooge waarden van persoonlijke en nationale vrijheid, die elk weer een schat aan waarden in zich sluiten. Daarvoor staan wij pal. Zijn zij niet kostbaar, erfgoed der vaders, duur betaald? Vóór alles moeten wij die bewaren. — Daar is de cultuur van ons volk, die zich ook door de bestaande vrijheid kon ontwikkelen zooals zij deed. Over onze universiteiten gaat de glans der wereldvermaardheid in historie en heden, de schilderkunst der Nederlandsche meesters is wijd beroemd, de kunde onzer ingenieurs voorwerp van internationale bewondering, er is ondanks veelbetreunde vervlakking toch nog altijd groote belangstelling voor wat 't leven opbouwt, verdiept en verbreedt. — En ten slotte constateert de echte Nederlander met voldoening de welvaart van zijn natie. Nederlandsche koopmanschap in ondernemingslust en degelijkheid, Nederlandsche nijverheid hebben ons dat peil van behaaglijk leven verschaft, dat de eeuwen door het typische stempel der onbewust zelfvoldane burgerlijkheid droeg. Ook dat wil bewaard worden. Inderdaad, als wij over bewaren spreken, schieten mij oogen en handen te kort. Al leden ook wij aan talrijke kwalen, zelfs aan uiterst gevaarlijke, toch is de schatkamer van Nederland nog rijk gevuld.

De leeraar der ware wijsheid stelt bóven dit alles ons hart. Het uwe en het mijne. In dezen tijd worden wij veelal massaal toegesproken. „Onze” vrijheid, „onze” natie, „onze” bodem, „onze” beschaving. Salomo zegt echter met ernstigen aandrang: „uw” hart. En in het stille uur, als wij in nood of uit gewoonte den Bijbel lezen of in de volle samenkomst het aanhooren, klinkt dat woord hoogst persoonlijk. Gij moogt vele schatten hebben, zoo zegt het, maar daarbóven gaat uw hart. Vergeet uw hart niet bij al de zorgen over uw schatten. Want vergeet ge uw hart, dan verknoeit ge uw leven. Ge zult 't spoor bijster worden, misschien terwijl ge uw andere schatten tot groote bewondering van de wereld schijnbaar uitmuntend bewaart. Ziet ge, uw hart is de bron van al datgene, wat tezamen „uw leven” heet. Vervuult de bron, dan wee uw leven! „Want hiervan hangt uw levensgeluk af,” vertaalt prof. Obbink.

Als wij dat zien, worden we ons bewust Jezus Christus noodig te hebben. Wij kunnen manmoedig strijden om het behoud van ons hart. Maar wij zullen op een dag bedroefd en beschaamd onzen strijd zien mislukken door onze eigen schuld.

R. S.

RUST

O, God, Uw hemel is te hoog verheven dan dat een sterv'ling die bereiken zou, ik heb vergeefs gepoogd omhoog te streven in eigen kracht naar 't onbereikb're blauw.

Ik heb geleerd mijzelf aan U te geven, het „volg Mij,” toen ik U niet volgen wou, en zacht te zeggen: „Heer, hier is mijn leven 'k verlaat mij, Jezus op Uw eeuw'ge trouw.”

O neen, niet ik, maar Christus moet mij voeren op hoogten aan de wereld onbekend. Ik zie in visioen de heilige contouren der Volheid van het wereldlijk advent.

O, trek mij met Uw Goddelijke snoeren, mij, arme, aan het eeuwige ontwend.

H. W. A.

DE HEYLIGHE EUANGELIA

In een uitgave, die boven mijn lof verheven is, verschenen dezer dagen *de Evangelien* in den tekst van de oorspronkelijke Statenvertaling uit 1657. De schoone perkamenten band bevat op tweehonderd bladzijden van het allerbeste papier een dubbelen schat: de woorden van de Evangelien, en vele houtgravures,

kop- en slotvignetten en initialen van Jan Th. Giesen.

Kunstenaar en uitgever beiden verdienen onzen warmen dank: ze hebben ons een wonderschoon boek geschonken, groot van formaat (28 bij 43 centimeter), doch ook groot van geestelijke waardij. Weliswaar is de oplage klein, slechts 150 stuks, en

Houtsnede van Jan Th. Giesen

Opgeheven handen